

# PUNCH

PROSINEC 1986

JOURNAL & 5



O B S A H

1. ZA VŠECHNO MŮŽE THATCHEROVÁ
2. BUĎTE PŘI TOM!
3. NEUE DEUTSCHE WELLE
4. EXPRES NA VLASTNÍ UŠI
5. ŠIKMOOKÝ ROCK
6. VELKÝ TŘESK BEZ OZVĚNY
7. PEKLO VCHÁZÍ DO VAŠEHO DOMU
8. DEAD KENNEDY'S /FRANKENCHRIST/

Subjektivně pravdivá zpráva o semináři publicistů, kritiků, dramaturgů a úředníků v Hrazanech.

Kdyby to nebylo k pláči, bylo by to k uzoufání. Na dva dny se do malého hotýlku nad Slapskou přehradou sjeli výše zmínění kapitáni šou-byznysu, aby v laskavé péči Svazu českých skladatelů a koncertních umělců /ubytování a strava zdarma, pítí co kdo mohl a zaplatil/ diskutovali. Námětem 1. dne bylo video /a zúčastnění shlédli něco videoklipů a vyslechli komentář Josefa Vlčka/, 2. den se hovořilo o problematice dramaturgie zábavné hudby.

Pánové kritici Leo Jehne /který se nebál/, Titzl /který nyní za Panton byl optimista/, Kotek /který ohromil neznalostí videoterminologie a senzačními čísly jakýchsi anket/, redaktori Leoš Kosek /Čs.rozhlas/, Viktor Kotrabenko /Supraphon/, Rössler /Panton/ Ivan Štědrý /Čs. televize/ vraštili čela nad mnohovrstevnými problémy tématu, a byli dojemní, když s vášní v srdci a ohněm v oku "prognostikovali" čs. rock do roku 2010, "připomínkovali" řízení, klasifikovali zájmy mládeže a zdařile dva dny předstírali několika novým a mladým tvářím a sami sobě, že mohou vůbec něco změnit.

Pan Polednák diskusi řídil a neuřídil. Kromě několika neškodných /pro obě strany/ muzikologů se tábor rozdělil na mladé /včetně publicistů Rejžka, Lipčička, Tůmy/ + Jiří Černý versus páni profesori a doktoři s celou jejich terminologií. Už po programu byl promítán rock n roll Swindle /Sex Pistols/, a ten mladé se cítící starce rázem odsunul na smetiště dějin: "no future" pro muzikology, zaštiťující se pochybnými anketami, odborným slovníkem a marnou nadějí, že "dramaturgie může řídit a musí usměrňovat" vývoj populární hudby u nás.....

Vyšly najevo pikantní drobnosti: v rozhlase se nesmí vysílat z gramodesek /!!!/, jak nařídil ředitel. Kvůli jednomu dopisu odsuzujícímu vítěznou píseň v soutěži Rock pro tento rok /s názvem Doláče/ byla ohrožena celá koncepce. Július Kinček, protože napsal, že na Slovensku už existují mladí básníci, kteří píší texty písní už s ohledem na video /tedy se zdůrazněnou dějovostí atd./ musel čelit zlým dopisům a dopisu nár. umělce Mihálika - a prosto pro svou obranu dostal : "len pokud nebude kritizovať Mihálika". Supraphon /ale i Panton/ má letos v září odevzdat plán titulů na rok 1988! Loni ale bylo mezi plánovanými a vydanými 200 tituly 156 /!!/ změn! Jeho dvě studia mají maximální nahrávací kapacitu /nepočítáme-li singly atd./ 50 LP, ale plán má 60! Televize se ústy Ivana Štědrého pochválila za Studio mladých, Arénu, Mladé podium, ale na dotaz, zda bude televize u Porty a Rock-festu, blekotal něco o tom, že provoz televize je příšiš drahý.

Petr Dvořák ocitoval čísla malé ankety o oblíbenosti jednotlivých žánrů u mládeže /mimo Prahu/:

střední proud má rádo	30%
rock	15%
disco	14%
country	10%
dechovyku	10%
folklór	6%
moderní jazz	1%

ta vzbudila nelibost u profesionálů, a tak se Kotek vytasil s jinou "odbornou", a všichni, kteří si zapisovali, brzy zapisovat přestali, protože se jim tá hausnumera nezdála. Posuďte sami:

české země -	obyč. populace		mládež	
	1963	1981-2	1973	1981-2
symfonie	20%	17%	23%	18%
opera	29%	28%	30%	10%
folklór	50%	46%	35%	13%
pop	68%	67%	79%	49%
opereta	29%	44%	30%	15%
rock	37%	33%	85%	68%
disco		36%		78%
muzikál				26%
jazz	79%	30%	58%	33%

Z těchto údajů se má např. "prognostikovat" vývoj populární hudby do roku 2010! Tralala. Takže my, mládež, a my, Češi, máme vlastně zvýšeně rádi jen operetu. Tralala.

Ve vzduchu povívala otázka časopisu Melodie, byla dokonce těsně před koncem diskuse jedním mladým otevřeně vyslovena, ale nezodpovězena. Kdyby to nebylo k pláči, bylo by to k zoufání. Tihle pánové předstírají, že řídí a směřují vývoj masové popkultury. Padala kritická slova "reciprocita" a "samozásobitelství" /všichni věděli, že jde např. o Hanniga, který svými písněmi zásobuje vysílání rozhlasu, a Janečka s partou, který svými hity a elpíčky přehlucuje televizi a masmédiu/, ale nikoli hlavy /např. Jehne měl za Supraphon ohledy na dlouhodobě exkluzivně smluvně vázané interprety - "přece je po 20 letech nemůžeme vyhodit na ulici"/. Hovořilo se o přesycenosti posluchače jak v rozhlasu /tam se mu říká "cílový posluchač"/, i když v tomto médiu panovala spokojenost, jak se jim daří vysílat to, co mladí chtějí, ač časově jsou stále zkracováni, tak především v televizi, ale zde si jen zoufali, že např. z pořadů Studia M gramofonové firmy nepřebírají některé pořady k vydání na deskách. Atd., atd. Jeden radikálnější zástupce mládeže /ze kterého měl předseda je dnání obavy a zdárně přehlížel jeho zvednutou ruku/ si zapsal do poznámek "kryndy pindy!" a pak už to nevydržel, přihlásil se do diskuse a pokusil se to vrátit do reality: "pánové, čísla v podivných anketách jsou nereálná, to ne vnitřní, ale vnější podmínky, tedy "kulturní politika" a tomu, čemu se říká spíše než pomoc "dramaturgické bariéry" způsobily, že oficiální produkce naprosto neodpovídá zájmu a potřebám mládeže. Můžeme si tedy povídat o potřebách vlastnostech kultury, ale nesmíme zapomenout, kde žijeme, a že dramaturg, aby mohl "vyhledávat a ovlivňovat", jak říkáte, musí kapely mít možnost někde vidět a slyšet. Kulturní politika je prováděna na okresních a obvodních odděleních většinou inspektorkami, které ale také jsou "nektitizovatelné" a zakázají soubor zvednutím telefonu. Každý takový zákaz je vlastně "správním rozhodnutím" a jako takové musí obsahovat /!/ např. důvod zakazu a poučení o odvolání. Pokud neobsahuje je neplatný. V dnešní praxi ovšem stačí, aby někdo zvednul telefon a prohlásil, že se na skupinu "táhnou divní lidi", nebo že se umělci "ke koncertu nepřevlékli", a je to. Není rozhodnutí, není ani odvolání. Slyšeli jsme tedy taky stesky nad katastrofálním stavem hudební výchovy mládeže. Znáte z počítačové terminologie slovo GIGO? Znamená to "garbare in, garbare out", tedy, slušně řečeno, jaký šmejď dáte dovnitř, takový vám vyleze. To, že je populace mladých už mnoho let krmena šmejdem /a nikdo si neví rady s korupcí a gangy/ se musí nutně projevit: muzicírování nikde, převládá pasivní konzumace. Mládež, která hledá a našla k současné moderní a mladé hudbě přístup, je prostě jinde: ani ne ve vašich anketách, ani v prodejních Supraphonu, ani ve studiích. Na těchto seminářích se sice hodně mluví, ale málo jedná, a obávám se, že se tu nemůže vyřešit nic, pokud

se na problém nedokážeme podívat bez nalhávání si..."

Dostat je tak někde na heavy-metalovej festival, mysleli si mladí v duchu. Nebo jim právě teď pustit Sex Pistols, aby viděli, že svět je docela jinde.

Diskuse se někdy vyvíjela docela zajímavě, např. když zástupce rozhlasu prozradil, že výše nabídky jedné skupiny za protlačování jejich nahrávek je měsíčně 1000,- Kčs., nebo když Jaromír Tůma na příkladech skupin Dr. Max a Žentour dokázal, že mladá nová skupina teoreticky má šanci "vyrovnat se" s Janečkem a jeho dětmi ve studiu při natáčení, možná v rozhlase při vysílání, ale vůbec ne v televizi, která prostě stále vysílá Janečka. Vyšlo najevo, že Supraphon má vydávat "zavedené" interprety, zatímco Fanton má objevovat mladé /např. i v dechovce/, nebo že vydávat ve větším množství nelze, protože není stroj na tištění obálek. Mimochodem nahrávka elpíčka trvá 1 měsíc, zhotovení obalu 9 měsíců. Atď. atď. atď.

Kdyby to nebylo k pláči, bylo by to k uzoufání: tihle pánové řídí kulturu! A vraští čela a vypadá to, že se i v moci převracejí na svých postelích, jak upřímně se starají o osud mladých konzumentů pop kultury. Tralala. Poslední slovo totiž dostal zástupce KSC, jistý soudruh Vařbucht. A v pěti minutách byli všichni tam, kam patří, hezky tiše uklizení....

..."strana podporuje zdravé tendence, ale po slovech musí následovat činy. My víme o vašich problémech, a musíme se s nimi vyrovnat. Železným košťátkem musíme nešvary vymést. Nechceme střílet, ale košťátkem hezky vymeteme...jde nám i v oblasti dramaturgie o k v a l i t u ! Kvalita především a zdravá dramaturgie...za předpokladu, že bude marxisticko-leninská, angažovaná a v duchu naší kulturní politiky..."

Úsměvy ztuhly, optimismus se vytratil a seminář dostal svou tečku, nebo ještě jinak, svůj vykřičník, když soudruh Vařbucht zareagoval na dotaz Jiřího Černého, proč se v televizi nevysílal Live Aid, 13. 7. 1985, když vysílalo přes 150 zemí včetně SSSR, a mezi pouhými 12ti státy, které nevysílaly, bylo, vedle Jihoafrické republiky a Albánie, taky Československo...a že je to vlastně ostuda a obrovsky propadená příležitost vzhledem k mladým. ..."a nemůžete srovnávat Jihoafrickou republiku a Československo", hřímal soudruh, "protože my dobře víme, proč to všechno bylo, že na to Thatcherová dala velké peníze, to nebylo náhodou, že..."

Kdyby to nebylo k pláči, bylo by to k smíchu. Pokud někdo po přečtení několika Gorbačovových projevů nebo z tonu v projevu Husáka na sjezdu měl dojem, že strana se vypořádá s nezdravými jevy v pop a šou-byznysu, dostal teď nádhernou lekci: mluvit se může, ale praktickou politiku vykonávají Vařbuchtové a ti to chápou docela jinak! Nefalšovaně zdravý, upřímný rock si může odechnout. Ani v příštích letech nebudou dveře těchto málo studií a rozhlasu a televize dokořán. Tenhle režim je velmi citlivý na jakoukoli sebemenší kritiku - jak by mohl přiznat, že je s celou svou kulturní politikou, po 40-ti letech, v háji?

Jo, jo, rockeři, ruče pryč od šou-byznysu. O zdravých tendencích se dokonce psalo v Melodii, a kde je, a zatímco třeba v roce 1980 "tvořili" 30% vydávané produkce přímo zaměstnanci gramofonových firem, v roce 1985 to bylo 40%. /Rejžkova soukromá detektivní činnost./

A co naděje do budoucna? Je někde nějaký záblesk optimismu? Ale ano. Jednak: práce, kvalitní práce, ta se nikdy neztratí. Nevadí, že pravdivá zpráva a reálná čísla z tabulek nemohou vyjít, nebo vyjdou jen samizdatově - už jsou na světě! Nevadí, že skupiny se nedostanou do studia - aspon je "nevořežou" a nekoupějí. Kvalita se vždycky nějak projeví. Občas chodím na video ke dvěma řezníkům. Mají mercedesa a teď tedy i video. Dva roky sbírali a koukali na porno a dráculy, ale dva roky koukat na porno nevydrží ani prase. A vida, řezníci začali sbírat a koukají na Antonioniho, Coppolu, Bergmanna.

Možná už jste slyšeli historku o tom, jak se stalo, že je u nás tak propagována hudba amerického středozápadu, country a western. Kdysi, v jejích začátcích, se Štrougal, coby ministr vnitra zmínil ve vládě, že jeho syn má rád country a Greenhorny a Rangers /tedy pozdější Zelenáče a Plavce/ a proč se víc nehrají... a vida, stačilo to.

Mám návrh. Ve světě už běžně existují tzv. "subliminal tapes", pásky, na kterých je třeba pod sladkou melodií nebo zvukem moře nahráno něco sugestivně šeptaných rad a instrukcí tak, aby je mozek vnímal podprahově, tedy nevědomě. Např. na videu člověk, který chce zhubnout, sleduje western, ale každý 25. obrázek je fotka tlustocha, který s bitostí shlíží na svoje objemné ~~tvář~~ břicho, jsou obloženi vepřovou, a jiné obrázky, na kterých štíhlý hoch objímá štíhlou dívku a chroupá mrkev. Prý to opravdu hodně působí.

Představte si například video Helenky Vondráčkové, jak běží rozvlátá po písku pláže a každý 25. obrázek její sugestivní tvář pronese jedinou otázku: "Proč nehraje Chadima?"

Čas a vývoj ve světě totiž hraje pro nás, rockery. Páni vládcí, páni kritici, páni dramaturgové, to vše jsou jenom loutky, závislé na tom, co my, rockeři, vytvoříme. Svět patří nám a oni to tuší, tak střečkují, ale nemají šanci. Právě tím, jak současný rock současnou technologií působí na "pravé" mozky celých mladých generací, už "kalí" ocel budoucích obyvatel téhle země a téhle planety. Už nyní jsou mladí lidé celého světa spojeni rockem. A Vařbucha nebo Thatcherová, ti jsou bezvýznamní a nic nemohou kontrolovat, usměrňovat, ovládat. Jestli si /jimi/ nedáme tuhle Zemi zničit, bude patřit nám a rocku.

Není to k pláči, protože ten nic nevyřeší, je to k smíchu.

Praha 13. 4. 1986

===== amateur =====

BUĎTE



PŘI TOM!

Slunce nepříčetně pálí. Na trávníku posedávají a polehávají máničky z různých koutů republiky. Naráží se sud a pivo pomalu mizí v rozpálených jícních. Pod střechou, mezi dvěma kůlnami je improvizované podium s aparaturou. Všechno se chystá a připravuje a mám se na co těšit - bude bigbít.

Ovšem, nejsem v Praze na Rockfestu /o tom kousek dál/, ale o pár stovek kilometrů jinde, v místech, kde, jak by se na první pohled zdálo, jezdí jen psí spřežení, avšak skutečnost je jiná.

Kapely i diváci se pomalu sjíždějí a kolem čtvrté hodiny je vše připraveno.

Celé odpoledne zahájil přednáškou Vlasta Marek. Myslím, že jeho nadšenecké podání musí člověka strhnout a konečně se v průběhu dne jeho slova potvrdila, alespoň pro mne.

V tom, že se na tý modrý kouli začínají dít zajímavé věci má pravdu. Lidí spolu komunikují bez ohledu na hranice, jestli jsou žlutý nebo pruhovaný a popírají systémy svých mocipánů. A tohle přichází i sem k nám. Pomalu, ale jistě, s houževnatými lidma, a to je dobře. Jinak si to všechno můžete přečíst v brožuře Dveře č.1 pod názvem "Přežije sitár rok 2000?", kterou vydala Jazzová sekce.

Pak přichází folkový písničkář Ota Veverka. Na harmoniku i kytaru docela umí, hlas má taky zvučný, takže bez obav může ušednout před stovku diváků. Ale, abych se přiznal sám za sebe, už mi tihle folkáči lezou krkem. Je to pořád stejný způsob přístupu jak k hudbě, tak i k textům, ale především k dění kolem sebe. Je skutečně zatěžko překročit stín první desky dnes už bezprizorního Kryla nebo osobnost Vladimíra Mertvy... Je to nekonečný memorování o věcech, které si uvědomujeme od rána do večera, bludný móbiův pruh, kterým lze uhranout snad už jen folkové teenagery anebo dvacet tisíc zamaskáčovaných bláznů, kteří se potom rozutečou do lesa, aby zbourali "něco"... Snad Otovi pomůže, když se v Paříži setká s Karáskem, mně moc ne.

MCH Band vidět, to se vyplatí! Oproti loňsku došlo ke změnám v obsazení. Vedle Mikoláše Chadimy a Vlastimila Marka se u baskytary objevil jejich dobrý známý z časů Extempore - Slávek Simon. I když mi připadala optimální sestava s druhým saxofonistou Biskupem, tahle trojka samotná to zvládne v pohodě. Mch Band /skupina si říká pokaždé jinak, takže se budu držet názvu uváděného na kazetách/ je dnes seskupením výrazných individualit a jejich spolupráce má o to mocnější efekt.

S písněmi z "desky" GORLEBEN jsem měl živě čest potřetí. Oproti dvěma loňským koncertům Chadima většinu textů jen neodřikává, ale "zpívá", no, dá se tak říct, napoprvé to našťve, pak si člověk zvyká, až si řekne, proč ne? Mimo chodem k textům, pan Wernisch je ďábel, nechytá se ani posvátný Egon Bondy, či jiní./o soudruzích, zasloužilých a jiných umělcích typu Sýse, Cincibucha atd. není třeba trousit slova, zajisté jsou to dobří "básníci", bohužel jejich archaická forma nemá žádný obsah/. Takže tedy Wernisch, to je to pravý maso. Stejně dobré jsou i texty Fuchse /Němec?/ v lyrické Lži/Luge/ a v nejsilnější kompozici - Gorleben. Ke smyčce se postupně přidávají bicí, basa a kytara a když se to všechno spojí a valí, začnou se dít do monotónního rytmu a skřípotu smyčky věci, až člověku vstávají vlasy na hlavě,

"V televizi v sedm  
se každý mohl dívat,  
postavili si domy  
a tančili a zpívali  
a pak, když spadla klec  
a když zakroužily vrtulníky,





jsou ohlášeny pražské i brněnské amatérské kapely, ale i skupiny které už několik let státní aparát nahání po celé zemi. Copak se stalo? Soudruzi neoficiální rockeři, my víme, co se tady dělo, bylo to špatný, ale teď to chceme napravit, tak nám pomozte... Prosím, někdo to zbaští, ale spíš při tom naskakuje husí kůže, na druhou stranu to smrdí hromadným odchytem toho co za něco stojí a těch, kteří se nedají koupit ani zlomit. Brr! Ale nechám toho, někdo hrál, někdo ne. Už je po rockovém svátku a v neděli jsme ještě něco stihli.

Kapelu S KOPCE jen na moment, takže nemohu nic říct, snad že byli tři... Hraje se v několika sálech najednou a není jednoduché to všechno oběhat. Ale někde zase není o co stát. Ve společenském sále je to jako v Ein Kessel Bunes, Soňa a Karel v bouři reflektorů, rychle pryč. Bosanova mi byla líčena jako svižná taneční kapela, avšak ohha, je to těžkopádný až hrůza.

Nejlíp je na tom komorní sál. Vrcholí koncert skupiny LAURA A JEJÍ TYGŘI. Zběsilý rytmus, asi milion saxofonů, afroamerický zvuk. Víc nevím, nic jsem neviděl.

Pak je tu host z Trenčína - BEZ LADU A SKLADU. Snaha o moderní rytmiku i aranžmá. Na klávesy hraje velice mladý kluk, snad ještě dítě a zpívá vysokým hláskem tak typickým pro současnou slovenskou pop music. Nevím, co se jim na tom líbí, mně nic. Ale těžko něco odsuzovat po prvním a tak zmateném poslechu.

Tak pro lepší vyhlídky nezbyvá, než se nacpat mezi několik zdrženlivých lidí na židle. Díky, a je tu KOLEKTIV. Toto oblíbené Makarenkovo slovo teda nemám rád, ale skrývá výborný brněnský rock: Iva Bittová - zpěv, Pavel Fajt - bicí, kytara a basa od kapely "E" a jako host Pavel Richtr na kytaru. Dravý Bittové vokál, výtečná basa, Fajt hraje na škopky tak jinak, zvláštně a podmanivě, nad tím vším šumot a chrapot a vzání Richtrovy kytary a celé to voní nedávnou érou moravské /brněnské/ alternativy. Paráda.

Zůstaneme raději sedět na místě, abychom o tu trochu životního prostoru nepřišli a přicházejí OZW. Krista na nebi, kulturní cenzori jistě úpí, to není nic pro oči našich posluchačů, tyhle západácký novovlnný manýry... Všichni vystupují včerných kombinézách s obrovskými maskami na hlavách, bubeník modrý, s jakýmsi balonem místo hlavy. Dvě kytary, basa, bicí a elektrické minihouse. Skupinu jsem slyšel poprvé, a tak mám z nich smíšené pocity, něco se mi líbí, něco mín, texty byly někdy úplně hloupý, jindy docela vtipný. Mám strach, že jen z nahrávky nebo bez masek skupina moc nezaujme. Ale určitě bych si jí rád poslechl v klidu znovu.

Čas utíká a blíží se koncert dalších moravských buditelů, bájných PRO POCIT JISTOTY. Kapela, která odřekla spoustu vystoupení, jelikož vedoucí stále nebyl spokojen s výkonem. Tak teď je tady.

Kontrabas hraný smyčcem, elektrická kytara, bicí, xylofon a konečně démonický kapelník a dirigent u piána. Moderní vážnou, tedy arteficiální hudbu nemám v malíku, leč zde myslím byla ná-zorná ukázka jejího spojení s deskou rocku. Kapely bývalého hnutí Rock In Opposition by se divily. Je to nádhera, z Florence mi ujíždí autobus, ale jsem jako přikovaný až do konce. Nedá se to popsat, to se musí slyšet!

A to byl poslední zážitek toho rušného víkendu bez spánku sem a tam na všechny světové strany. Kdepak, desky, pásky, kazety, to je všechno hezký, ale bigbít musí být živý, je neúčinnější, když jste při tom...

# VELLE DUSSCH VELLE

PRELOZIL :

JOSEF MRAKOTA



## NEUE DEUTSCHE WELLE

Punkově - novovlnná revoluce se dostala z Anglie do německé spolkové republiky. Její známý konzervativní gramofonový trh nebyl na něco podobného jednak připraven, a jednak nevěřil, že by se nové soubory mohly "chytnout" v porovnání se zaběhnutými superhvězdami. Bez války pak vyklidily pole nezávislým společnostem, které po vzoru britských indies okolo sebe soustředily mladé debutanty. Idealisté od těchto nezávislých firmiček většinou nic nepožadovali/?!/, a proto desítky malých společností postupně podlely likvidaci z finančních důvodů. Na jejich místě se však objevovaly stále nové a nové. Některé z nich se pak v krátkém čase staly pojmem v této hudební oblasti. Již na konci 70-tých let zde existovalo několik desítek firem tohoto typu.

Činnost nezávislých společností budila zaslouženou pozornost a byla šokem pro všechny odborníky. Většina masových sdělovacích prostředků, včetně velkých firem, se domnívala, že to je vše chvilková móda. Na hudebním trhu NSR se začaly regulérně objevovat desky od nezávislých firem a k překvapení, často nemalému, patřily mezi nejprodávanejší. Vznikly též časopisy věnující se novému stylu. Mezi ty hlavní patřily SPEX a SCRITTI. Nové muzice se začalo říkat Neue Deutsche Welle /německá nová vlna/. Zástupci velkého gramofonového průmyslu se snažili zverbovat nejlepší soubory nové vlny, ale setkali se s velkým odporem.

Trini, bubeník kapely DIE TOTEN HOSEN objasňuje: "Tak jak my, tak i většina nezávislých máme konkrétní plán obrany naší tvorby. Věříme, že naše muzika má budoucnost. Proto se nenecháme sežrat nějakým grafo-gigantem, kterému jde jen o miliony, jaké si nemůžeme stejně nikdy vydělat."

Aby si koncerty zachovaly tvář, vymyslely si vlastní formu nové vlny. Objevily hudebníky, jejíž pseudo-novátorská hudba byla s velkým humbukem vydávána za NDW. Tak vznikly hvězdy typu NENY nebo skupiny SPLIFF. V této "odpovědi" nemohly hvězdy uspět, a tak spadly do ještě slabšího "podzemí".



Slime

je výběr SOUNDTRACKS ZUM UNTERGANG I., které se ocitlo v centru zájmů fanoušků, ale zrovna tak, ..... policie a prokuratury. Z důvodů obscénních textů došlo k zákazu vydání desky. Po rock-cenzuře došlo k znovuvydání téhle té desky: pipot činí květnaté texty nesrozumitelnými.

S podobnou situací se setkala i první deska hamburské formace SLIME. Přesto deska vyšla na nezávislém trhu celkem bleskově a navíc v nákladu 15.000 kusů. Následující alba "SLIME 2" a "ALLE GEGEN ALLE" upev-

Punková hudba dopadla v NSR na úrodnou půdu. O její zpopularizování a propagaci se zasloužila především nezávislá organizace /vznik v r.1982/ ze Západního Berlína AGGRESSIVE ROCK-PRODUKTIONEN.

Její zakladatel Karl-Ulrich Walterbach říká: "Věděl jsem o spoustě kapel hrajících na území NSR punkovou muziku. Nikdo se o ně nezajímal, proto jsem založil firmu, díky které by se o nich dozvěděl svět, a taky jsem chtěl to, aby lidé věděli, že punk je jen záležitostí Angličanů a Američanů."

Prvním albem vydaným přes AGR

nily pozice souboru.

Zatímco SLIME hrají hard-core punk, formace TOXOPLASMA se specializuje na typický fast-punk. Jejich album z minulého roku se stalo senzací. Dochází dokonce k porovnání TOXOPLASMY s podobnými soubory ve Velké Británii. Jejich poznávacím znakem je kromě hudby hlavně zpívání v mateřském jazyce tzn. tvrdým německým jazykem. Ostatně tak to dělá většina nových německých skupin.

AGR nahrává kromě SLIME a TOXOPLASMY také další soubory s dost hroznými názvy, jako jsou DAILY TERROR, SLUTS, KILLER PRALINEN nebo CANAL TERROR.

V Západním Berlíně pracuje i další nezávislá firma, skrývající se pod název ZENSOR. Její produkci často ~~reprezentuje~~ prezentuje ve svém rozhlasovém programu slavný JOHN PEEL, který je od určité doby zcela fascinován západoněmeckým rockem.

Burkhart Seiler přebudoval svůj sklep, aby mohl začít vyrábět a natáčet desky. Organizace ZENSORu se liší od AGR a má i jiné zaměření. Nejvíce známý soubor Zensoru je s kupina DIE ZWEI. Duet se specializuje na nekonvenční vytváření skladeb a capella. Popularitu jim zajistila verze díla Christiana Anderse "EINSAM KEIT HAT VIELE NAMEN" natočeného rovněž bez instrumentálního podkladu. Jejich "GRAPSCH" se nedávno objevil na singlu v Anglii. Album "DIE ZWEI IN DEN USA" ukazuje jak různorodá je tvorba kapely.

Cím dál tím víc se začíná hovořit o jiné skupině - DIE HAUT. Spolek se podobá kytarovým souborům z šedesátých let, ale tvrději je nekopíruje. Leader DIE HAUT Christoph Dreher o tom mluví: "Děláme věci, které mají svůj původ již v zmapovaných oblastech, ale některé je daleko překračují."

Hudba skupiny je převážně instrumentální, protože jak tvrdí muzikanti, zpěváků je v německé oblasti málo. Snad proto se zrodila spolupráce s Lydií Luchovou a s neméně dobrým ex-zpěvákem The Birthday Party - Kickem Cavem, s jehož pomocí nahrál soubor v minulém roce album "BURNIN' THE ICE". Zensor dbá na přísnou anonymitu, a proto na svých deskách neuvádí názvy skladeb.

Mezi nejprogresivnější nezávislé, nebo chcete-li domácí společnosti patří hannoverská NO FUN. Její skupinou číslo jedna jsou HANS-A-PLAST, kteří v roce 1979 vydali debutové album v nákladu 70.000 kusů. Do této doby je to rekord na nezávislém trhu v NSR. V současnosti se těší velkému zájmu jejich třetí deska "AUSRADIERT". Solidně "bzučící"

Hans-a-Plast



Kytary, jindy zase různáženě bici /mají dvojce / a rozprouděná basa - to činí soubor zajímavým. Přes svou prostotu je hudba HANS-A-PLAST fascinující. Je chladná a proto jí přirovnávají ke stylu britských souborů tzv. cold wave, ale hned zas disponuje obrovskou dávkou energie. Album "AUSRADIERT" má i svou romantickou část i nečekané překvapení, třeba použití kostelních varhan. Anette, zpěvačka skupiny řekla v rozhovoru pro magazín MUSIK SZENE: "Naše muzika není žádný manifest ani kázání. Je to prostý rock and roll. Nechceme mít nic společného s německou novou vlnou. Cenzoři nám vytýkají obscénnost textů, ale to by bylo v pořádku jen v tom případě, že by jsme nahrávali pro Ariolu!"

Díky ziskům za prodej jejich desek, může společnost NO FUN vydávat alba dalším třem formacím, které však nejsou tak populární tzn. BILCHBUBIES, MYTHEN IN TUTEN a DER MODERNE MAN.

Takřka přes noc se objevila v Hamburku firma ZICK ZACK, kterou založil Alfred Hilsberg, jeden ze západoněmeckých zastánců punkové hudby. Už po ně-

kolik let zůstává věrný své umělecké devize: "Nové hudební projekty se dělají za pomoci myšlenek a ne peněz."

Mnoho skupin, které začínaly vydávat u ZICK ZACK /PALAIS SCHAUMBURG WIRTSCHAFT-SWUN DER, AGWARTS / přešlo k jiným firmám a některé z nich

okonce podepsaly kontrakty s britskými zástupci "indies"/EINSTURZENDE  
EUBAUTEN /. Mezi ty, které zůstaly patří :GROSS FREIHEIT, TI-THO, FSK,  
CH'S a DIE ZIMMERMANNEN. Posledně jmenovaný soubor "odběhl" daleko od  
zavedených forem rocku. Vznikl v roce 1980 z gymnasisstů, kteří styl  
kapiny nazvali novým popem. Po velkých personálních změnách natočila  
kapela DIE ZIMMERMANNEN v roce 1982 album "101 WEGE SEX ZU MACHEN, OHNE  
AN SPAS ZU HABEN". Spolek vnesl novou "řeč" do několik let se nemě-  
lící konvence západoněmecké pop music. Muzika měla úspěch a čerpali z  
ní hvězdy jako Nena a Peter Schilling. Ve své koncepci je kapela ne-  
ustále krok vpřed, čehož dokladem je nová deska /vyšla i v Anglii/ a z  
ní pocházející singl "ANJA".

ar, kde je velké zalidnění vzniká samozřejmě i předpoklad pro vznik  
otenciální kultury. Platí to i pro Porúří, kde vzniklo velké množství  
nezávislých gramofonových firem. Čtyři z nich, ty nejvíce známé, mají síd-  
lo v Düsseldorfu. Jsou to ATA TAK, PURE FREUDE, SCHALLMAUER a TOTENKOPF.  
Program první z nich /název Ata Tak pochází z anglického Art Attack/ je  
zaměřen na neelitní avandgardismus.

ritz RRR, Kurt Dahlke a Frank Fenstermacher tvoří skupinu DER PLAN.  
Karach vzbudilo jejich album "GERI REIG". Tato experimentální hudba  
znikla vlivem amerických avandgardistů z oblasti industriálního rocku.  
Kole plánu využívají elektronických nástrojů, takže je vše uspořádané  
překně v řadě. Často používají nemuzikálních efektů a chvílemi připo-  
lázá tvorba DER PLANu konkrétní hudbu. Jejich další LP "DIE LATZTE RA-  
HE" už takové není a tvoří vlastně hudbu ke kontraversnímu filmu Rei-  
era Kirberga, který má ten samý titul. Jde asi o třicetiminutovou mi-  
ní kompozici. Najdeme tu příklady doslova všech hudebních stylů - od  
laurentální elektroniky, přes kytarový rock, pop, swing až po capella. Vše  
e v groteskním provedení, které je pro soubor typické. Deska vás často  
přivede k nervoznímu projevu, ~~ize~~ ale to byl zřejmě záměr hudebníků.

Jedním z nadějných zpěváků spolupracujících s ATA TAK je ANDREAS  
EAS. Jeho singl "FRED FROM JUPITER" vydala také firma Teldec, což umož-  
ní financování alba "DORAU", jehož práva na vydání koupila firma CBS.  
Nové metody nezávislé společnosti používají často. Peníze získané z té-  
to transakce vložila si ATA TAK do funk-jazzové kapely JA JA JA, jejíž  
aktuální album zaujalo v uplynulém roce přední místa na žebříčku zápa-  
dněmeckých indies.

podobnou hudbu jako ATA TAK, akorát že rozmanitější, vydává přes Carmen  
Rebel společnost PURE FREUDE. Jméno firmy se poprvé objevilo ve spoje-  
nání s kapelou S.Y.P.H. Jejich muzika je na rozhraní disciplinovaného  
rocku a hudebních obrazů svých vzorů ze skupiny CAN. Vedle těchto genial-  
ních elaborátů má ve své "stáji" Pure Freude ještě tato tělesa : BELFEGORE  
STEEFE FÜR REBELLION, která se překonávají a to jim na popularitě vůbec  
nebere, spíše naopak. Například maxi-singl BELFEGORE jež vyšel pod  
tímto názvem, se těšil oblibě mezi příznivci britských skupin The Cure  
Joy Division.

a zaryšlení stojí i muzika si SCHALLMAUER s veselými dívkami z ÖSTRO 430  
starým vyznavačem punku TOMI STUMPFEM.

Kromá düsseldorfská firma TOTENKOPF je typickým příkladem společnosti,  
která nahrává pouze jednu jedinou kapelu. Tou je DIE TOTEN-HOSEN. Kapelu  
kone prostřednictvím Aggressive Rockproduktion, kdy tamnější soubory /  
obzvláště v Záp. Berlíně/ byly nejbliže klasické formě punk-rocku. To DIE  
TOTEN-HOSEN vytvořili na bázi této hudby nové struktury, které však nic  
neustratily ze svého punkového charakteru. Tak se mohla skupina DIE TO-  
TEN-HOSEN dostat, díky humoru, vlastní šikovnosti, srozumitelnosti a bojov-  
natí skladeb na výsluní v žebříčku nezávislých firem. První pozice jim  
zajistila LP deska "OPELGANG", a taky singly "REISEFIEBER", "NIEMANSLAND",  
"WIR SIND BEREIT" spolu s další SP-deskou "BONNERLUNDER". Ten poslední  
singl se uchytil i za hranicemi NSR.

často, že má skupina v NSR pozici punkové kapely No.1, byly problémy s  
organizováním jejich koncertů.

zpěvák CAMPI vzpomíná /pro NME / : "Nikdy jsme neměli problémy s famoúš-  
ky. Vždy nás uvítali velice živě a spontánně. Stalo se nám při koncerto-  
vání v Timmendorfu, že den po vystoupení nás vzbudila policie a nařídila

nám, abychom vynesli všechno ven. Tyto provokace se nám stávají dost často."

FAMILLIE HESSELBACH to je spolek nahrávající pro firmu stejného jména kterou členové souboru sami založili. V roce 1980 se zrodila v Tübingenu, universitním městečku pod Stuttgartem, punková formace ABC. Po pár měsících hraní odešli studenti do normálního pracovního života. Název se změnil z ABC na Famillie Hesselbach /podle populárního TV seriálu 6Ctých let / a již rok poté se stali slavnými ve všech koutech NSR. Byla to popularita skutečná, dosažená jejich hudbou. Tedy nebyla podpořená žádnou LP ani reklamou. Různé sestavy z Famillie Hesselbach koncertovaly po celé zemi, prezentující se dobrou hudbou. Vedoucí FH Klaus Wolf říká: "Nemáme stálou sestavu. Někdy nás je sedm, jindy zase devět. Ve velké míře nás ovlivňují skupiny šedesátých let, jako byl soubor FREDDY AND THE DREAMER, a taky současný pop a punk tzn. The Cure, The Times, PigBag".

Musíme říci, že tyto vzory posloužily skupině k vytvoření vlastního originálního stylu s jakým se jen těžko setkáváme.

Výsledkem starých členů souboru FH bylo vytvoření vlastní kapely INFAM a vydání jejího prvního LP na konci roku 1982. Bylo pořízeno pouze 1000 kusů, a tak se deska stala skutečnou raritou. V jejich tvorbě a hudbě najdeme typické punkové vokály /píseň WO BIS DU FINDEST/, prvky jazzu /WARNUNG VON DEN HUNDE/ i nezvykle zpívané písně /EIA TOLL JA/, hlasité pochody /KEIN MANN FÜR EINE NACHT/, a také lacině "zrobené" skladby /SENSELIUM/.

Die Zimmermann



Die Toten Hosen

Famillie Hesselbach představují extrémní antikomerční tvorbu, která nemá šanci uspět, ale je vzorem pro nově vznikající soubory.

Charakteristické pro celou rockovou hudbu je výměna a míchání stylů nebo přímo tvoření nových hudebních "škatulek". Už dva roky se prosazuje v NSR tzv. AFROKRAUT ROCK. Příkladem může být singl "MASIMBA BELE" spolku THE UNKNOWN CASES.

Skupina má dva hráče. Helmuta Zerletta, který obsluhuje syntezátory a bubeníka Stefana Krachtenu. Ti si pozvali k nahrání jmenované desky muže jménem Reebob Kwaku Baah. Tento zpěvák pochází z Afriky a je znám jako bývalý spoluhráč CAN. Jejich společné nahrávky jsou silně elektronické s narkotickým a pulsujícím rytmem africké muziky. Spolupráce této trojice se skončila neslavně. V květnu roku 1984 Reebob tragicky zahynul.

Další kapela, která se podobala The Unknown Cases nese jméno C.U.B.S. /Club of Unorthodox Influence Strategies/ a pochází z Koblence. Vznikla před třemi lety a byla od počátku velmi tajemná. Časopis SOUNDS rok po vydání maxi-singlu "UNART" charakterizoval jejich muziku jako budoucnost všeho. Deska byla šokem pro hudební kritiky. Čtyři věci z této EP, to je směs free-funku, dub music, atonální hudby a nakonec odvážné elektroniky. Producentem maxi-singlu byl Robert Crash - známý hudební "avanturik" newyorského podzemí. Album se stalo pro sfrustrovanou novou vlnu deskou "nejvyššího tajemství" a skupina C.U.B.S. kultovním souborem číslo jedna. Kapela má toto složení: Ben No, Ferry Boat a Stepan Lötzky a o své hudbě hovoří jako o ose, která prochází rockovou avantgardou, jazzem šedesátých let a blíží se muzice budoucnosti.

Na podzim roku 1984 vyšlo jejich vlastním nákladem vydané LP pod znač-

Neue Music + Noise, "MARCI EWANA OI". Na této desce zpívají C.U.B.S. anglicky, čímž vznikly dohady, že to nejsou Němci. Všechny pochybnosti uvedl na pravou míru Ben No : "Děláme pod fiktivními jmény a nikde neuvádíme svůj původ. Díky tomu máme více času na svoji tvorbu, která je brána jako vklad do nové hudby. Taková jména jako Sex Pistols, Miles Davis, Grandmasters Flash nebo Eno nám připadají ne nezajímavá, ale jsou to oni kdo válčí s hudební hloupostí a zápasí za přežití vlastního já".

Celá deska je udělána na základě preciznosti. Z jedné strany je zdisciplinovaná elektronika, z druhé je do skladeb vkomponován horký africký rytmus.

V polovině roku 84 přišla do skupiny sedmnáctiletá KRISTIANA. Jak říká BEN NO, je to neobyčejná zpěvačka, díky které by se měla objevit nová deska C.U.B.S. . Ta by se pak měla stát kolektivním dílem.

Paradoxem je, že nejvíce známe soubory Neue Deutsche Welle, sem patří X-MAL DEUTSCHLAND, KOWALSKI, MALARIA nebo EINSTURZENDE NEUBAUTEN, nejsou v rodné zemi populární. Nahrávají výhradně pro britské nezávislé firmy a bodují v tzv. indie charts.

"TOCSIN"- nové album X-MAL DEUTSCHLAND se umístilo mezi deseti prvními alby v Británii. Na západoněmecké alternativní "hitparádě" se jim něco podobného stát nemůže. Michael Bork novinář měsíčníku SCRITTI : "Fakt, že desky nezávislých firem mají velký odbyt, svědčí o pozici této hudby na přesyceném německém trhu."

To, že se na tomto trhu dějí vážné věci dokládá skutečnost, že některé progresivní firmy z Británie tzn. Virgin a Rough Trade založily v Německu své filiálky, kterých cílem je vyhledat nové talenty a nadějně umělce. Taky společnost Cherry Red se snaží prosadit na západoněmecký trh. Proto vzniklo na podzim tohoto roku /85/ její nové oddělení EAST WEST RECORDS. Prvním vydaným albem je kompilace se skupinami Die Zwei, Alvi and The Alviettes, Die Zimmermänner, Hait Vo i a Camp Sophisto.

V tomto davu nových kapel se prosazují rovněž někteří staří veteráni: ex-člen CAN Holger Czukay, nebo Robert Görl a Gabi Delgado, kteří tvoří přední duo D.A.F. .

Podle teorie sedmiletých cyklů by se co nejdřív měla objevit v hudbě "povinná" revoluce. Dá se předpokládat, že by za tímto krokem stály i nezávislé gramo-fármy z Německé Spolkové Republiky.



HEXAPLES  
No  
1000000



## TOTAL/NĚ/ ZMOKLÝ HOBIT ANEB CO SE DÁ I NEDÁ POSLOUCHAT

Na sobotu, kdy jsem se vybral na koncert dvou kapel si budu navždy pamatovat. Málokdy se stává, že má koncert tolik šokujících situací. Tento je však měl.

začneme ale pěkně od začátku, třeba tím kde se koncert konal a co mu přecházelo.

Zhruba tak týden - pardon - čtrnáct dní předem se objevily propagační plakáty tv. Rockového podvečeru. Vedle dvou nejznámějších kapel z města z nichž ta první /Hobit/ uvádí do deliria dívky a chlapce na tanečních zábavách, a ta druhá /Total/ provádí něco podobného s učňovskou mládeží, která fandí tvrdému heavy metalu, měl vystoupit i Soubor tradičního popu z Prahy. Propagace akce tedy byla nemalá. Vždyť plakáty byly vylepeny na nejfrekventovanějších místech ve městě.

Koncert se konal v Letním kině a návštěva byla jako vždy mizerná. Já jsem si na ten obrázek z koncertů zvykl. Takže abych to upřesnil, 50 lidí plus mínus nějaký ten človíček.

Pro diváky byly přichystány hned na úvod dvě malá překvapení.

První : PORADATELÉ !!! Byli to vlastně fanouškové Totalu, a tak během produkce této skupiny zapoměli na své poslání.

Druhé : PÓDIUM !!! Netradičně umístěné zcela nahoře pod střechou, takže divákovi byla zasazena poslední bodná rána co se týče pohodlí.

Nemožnost podlně sedět, protože se vám opěradlo zařezávalo do zadku + bolesti za krkem od zvrácené hlavy = moje poslední návštěva podobné akce tak a teď může konečně přijít na řadu hudba .

První vystoupil HOBIT a "vedl" se hned tím co uslyšíme během podvečera, a že přijede host z Prahy a když ne, tak si to finančně odskáče /Fred je prostě vůl/. Jinak jsme byli svědky tradičního repertoáru této kapely. Ovšem nic k tanci !?! Skladby pod vlivem módního reggae, avšak zdlouhavé a nudné. Kdyby skupina zahrála místo těch X písní jenom tři, myslím že by se nikdo nezlobil. Zpívající bubeník pak do těch houpačkových melodií řval, jako když ho berou na nože, a tak nás přesvědčil, že není z karibské nebo jiné oblasti, ale jen obyčejný Čech.

Ovšem to nikdo nevěděl co nás čeká. Chlapci z Hobitu tomu říkali překvapení, já průser. Závěrem předhodili posluchačům Oldu, který má být jejich přítel. V jejich podání se jím ale nikdy nestane. Nezasloužili si nic jiného než pískot.

Po tomto omylu jsem pak hleděl pln očekávání na prkna, kde se objeví ostří hoši z TOTALU. Tak to jsou oni slavní, co hráli v Sokolově a co si je občas poslechnepan Echo? Že přijdou a spustí hlomoz to jsem očekával, ale ne zas moc veliký. Ale on veliký byl. Já měl hnedka hubu od ucha k uchu. Pozy okoukané z Metal Hammeru, kvílení kytar, snaha udělat ze sebe hvězdu tehdejší soboty. Špatný byl i zvuk kapely. Všechny nástroje se slejvaly do jednoho hluku. Zvuk prostě dobrý nebyl, ale to není jen jejich problém. Konec jejich vystoupení se samozřejmě neobešel bez přídávky v podobě převzatých skladeb od Judas Priest a Iron Maiden.

Smutné bylo to, že jim ten Albion šlapal líp, jak jejich vlastní skladby

To byl závěr jednoho krásného rockového podvečeru, který ještě pokračoval do 23.00 hod. v restauraci Panorama, kde jsem si při půllitru vzpoměl na Petra z STP, protože jsem zvědav, co na něj ti Šibalové z Hobitu vymysleli.

WIKI BOOK



ROCK

# Š I K M O O K Ý      R O C K

HARUOMI      HOSOGO

Tohoto pána nesmíme vynechat. Je znám jako leader, zakladatel a basista nejznámější rockové formace v Japonsku a stojí jednoznačně v popředí jako osobnost, která má vliv na rozvoj této hudby.

Kariéru začal na sklonku šedesátých let ve skupině APRIL FOOLS a později v HAPPY END. Ten druhý soubor nikdy nedosáhl komerčního ohlasu, ale kritika docenila dopad jeho hudebního jazyka na velkou část posluchačů východní Asie. Po rozpadu formace HAPPY END natočil Hosogo čtyři solové desky: "HOSOGO HOUSE"/1973/, "TROPICAL DANDY"/1975/, "BON VOYAGE"/1976/ a "PARAISO"/1977/. Před založením YELLOW MAGIC ORCHESTRA vystupoval krátce se skupinou CAMEL MAMA /později TIN PAN ALLEY/, se kterou nahrál v roce 1975 jednu LP desku. V kontrastu s jeho písničkářskými díly je hudební řeč ovlivněná tradicemi jiných národů, hlavně Číny, karibské oblasti a Latinské Ameriky a i blízké Okinawy.

Je jedním z nejméně ceněných producentů desek, ale pracuje převážně pro umělce z Alfy a Yen. Během nahrávání LP desky "Paraiso" vzniká trio nazvané YELLOW MAGIC ORCHESTRA. Historie této formace to je vlastně historie nového japonského rocku, protože zde hraje celá plejáda nejtalentovanějších muzikantů. Vedle Haruomiho skupinu tvoří perkusista a autor atraktivní vizuální složky YMO Yuikihire Takahashi /ex-SADISTIC MIKA BAND/ a klávesista Riuichi Sakamoto, který je vypiplaný japonskou syntezátorovou školou s free-jazzovým původem. Trio balancuje programově na možnostech syntezátorů a hudebních computerů. Tato hudba je obsažena na LP z roku 1978. Klasické album začínalo a končilo lahůdkami z velmi populárních kosmických computerových her a závažnost se velmi podobala "hrátkám" z produkce kapely KRAFTWERK, přesto že bubny Takahashiho provázely jejich hudbu o mnohem více rytmů než tomu bylo u automatického bubeníka západoněmecké skupiny. Deska uchvátila i zaskočila hudební kritiky, ale bestsellerem se nestala.

Zato odrovnali japonský trh a pronikli na Západ. LP "SOLID STATE SURVIVOR" se prodalo v nákladu dva milióny kusů a přes rok se o desce psalo v hudebním tisku. Po přemixování a jistých změnách americkými distributory se deska prodává i v USA. Zde YMO kromě jiného debutuje na společném koncertě s The TUBES v Řeckém divadle v Los Angeles. Hrají zde v tříčlené sestavě, která je doplněna ještě o Akiho Yana /zpěv, klávesy/ a Kazumiho "Kylm" Watanabeho /kytary/ a Hidekiho Matsutakeho /computer/.

Velké turné roku 1979 obsahuje i Paříž a Londýn. Čas je neúprosný, a proto vychází ve spěchu LP "PUBLIC PRESSURE"/1980/ a po gigantické trase v Japonsku LP "TECHNOPOLIS 2000-20"/1980/. Zatímco se všechny dosavadní LP desky dostaly mezi 20 000 nejprodávanějších YMO útočí novým už devátým v pořadí miniLP "MULTIPLIES", které obsahuje skety z radio pořadu "The Snakeman Show" a osvěžující hit Archie Bella "TIGHTEN UP".

Od tohoto LP začíná odklon souboru od experimentalizování se zdehumanizovanými technologiemi k humoru /v textech/ a melodickým partiím zpěvu.

V roce 1981 vystupuje YMO opět ve Velké Británii nejen ve velkých koncertních halách /s Wings a Boomtown Rats/, ale i v malých klubech a hospodách. Následují LP "BGM" a "TECHNODELIC"/1981/. V roce 1982 zahajuje YMO nové koncerty a natáčení desek. Ukazuje se, že všichni tři hlavní hudebníci mají už jiné představy o realizaci dalších plánů.

LP "PEOPLE WITH NICE SMILES" /1983/ je nahráno s kytaristou Billem Nelsonem /z BE-BOP DELUXE/ a je posledním věncem v diskografii YMO.

Po sólové desce "PHILHARMONY" se Hosoho věnuje producentské práci a pomáhá jiným krajanům, jako např. SANDII AND THE SUNSETZ. Takahashi má už na svém kontě také celou řadu sólových desek : "SARAVAH"/1977/, "MURDERED BY MUSIC"/1980/, "NEUROMANTIC"/1981/ A "WHAT ME WORRY ?"/1982/. Na deskách mu pomáhali jak kolegové z YMO, tak i známé postavy z britské rockové scény :Andy MacKay a Phil Manzanera z ROXY MUSIC, Steve Jansen, Mick Karn a David Sylvian z JAPAN, Bill Nelson z BE-BOP DELUXE a Tony Mansfield z New Muzik. Takahashi se ale také podílel na LP svých kolegů jako session muzikant. Pomáhal Robinu "M" Scottovi či Zaine Griffovi, nebo jako producent /pro zpěvačku SUSAN zrealizoval vydání LP v Anglii "THE GIRL CAN'T HELP IT"/.

V nově utvořené formaci, kterou vede zase Hosoho /bass a elektronika/ jsou ještě Tsuchiya z IPPU-DO, Tachibana z PLASTICS a Steve Jansen z JAPAN /bicí/. Takahashi se plně koncentroval na zpěv a klávesy.

Riuchi Sakamoto se věnuje sólové kariéře. Před svým vstupem do YMO byl viděn často jako účastník studentských bouří a demonstrací. Měl často /i násilné/ konflikty s policií. Po politické změně se začal věnovat studiu hudby a získal titul "profesor". Zapadl do YMO jako známý session - hudebník dobře obeznámený se syntezátorem a jeho problémy ze sólového LP "THOUSAND KUIVES"/1978/. Muzika Sakomota je více experimentální než YMO. Během doby, kdy Hosoho odkrýval etnické periferie a Takahashi se místo rocku věnoval popu, Sakamoto se věnoval různým hudebním stylům včetně jazzu a klávesky.

Svou druhou LP "B2-UNIT"/1980/ nahrál s pomocí Andy Patridge z XTC. Užil tam elektronických efektů pro zdecimování a zrytmizování svých kompozicí, aby se vyhnul použití zevšedněných "kosmických" nástrojů. Na následujícím, velmi podobném LP "LEFT HANDED DREAM"/1981/ spolupracovali Adrian Belew a Robin "M" SCOTT, ale největším úspěchem byl singl "BAMBOO HOUSES, BAMBOO MUSIC" /1982/ nahraný ve dvojici s Davidem Sylvianem. Jako producent zde byl Akiko Yano, Friction a Phew. Ještě v roce 1979 se mohl chlubit titulem "nejlepší aranžér roku", který uděluje ročník Japan a Record Awards. Potom se ukázal dobrým skladatelem filmové a televizní hudby. Dostal se i do filmu a to hned po boku Davida Bowieho ve snímku "MERRY CHRISTMAS Mr. LAWRENCE".

Nevíc dokončil nahrávání s britskou formací P.I.L..

### IPPU - DO

Trio, využívající všemožné obměny elektronických nástrojů, známe i mimo hranice Japonska. Hraje ve složení :Masami Tsuchiya /kytary, syntezátory, zpěv/, Akira Mitake /syntezátory/ a Shoji Fuji /perkuse/. Jejich debutující LP "NORMAL" navazuje na pop let šedesátých, následující LP "REAL"/1980/ byla realizována v západoněmeckých studiích fi Hansa a je podobná tomu co hrají německé soubory nové vlny. Třetí deska vydaná v Anglii a Austrálii "RADIO FANTASY"/1981/ to je zase elektrické funky, které má vzor v britských souborech stejného zaměření.

Na podzim roku 1982 se všestranný a technický Tsuchiya vydává jako spoluhráč formace JAPAN na evropské turné. S muzikanty této skupiny natáčí LP "RICE MUSIC"/1982/. Je producentem všech desek IPPU-DO, a také jiných hvězd např. KIM WILDE, pro kterou skomponoval "BITTER IS BETTER". Za komerční zaměření může kapela IPPU-DO poděkovat členům sk. JAPAN, se kterými nahráli "SUMIRE SEPTEMBER LOVE"/1982/ pro potřeby televizní reklamy. Zatím má kapela tři dlouhohrající desky a dvě kompilace typu BEST OF.....

## RC SUCCESSION

Vystartovali jako folkové trio pod vedením zpívajícího gymnasty Kiyoshiro Imawanoa. Ten byl pod vlivem, a to dost velkým, černých hudebníků rytm + blues a soulu.

Akustické hraní přineslo souboru lokální uznání v tokijských klubech, ale nic víc.

V roce 1972 vydaný singl byl jedinou památkou na akustiku a také jedinou vydanou deskou souboru na dlouhá léta. Na konci sedmdesátých let rozšířili soubor o nové dva členy a vrhli se na elektroniku. Jejich rock byl nadále pod vlivem rytm + blues a většina repertoáru byla dílem vedoucího.

V roce 1982 díky televizi se poprvé objevují před celým Japonskem a získas tisku na sebe nenechal dlouho čekat.

Byl to začátek velikého boomu s teledeskami a reklamami různých obchodních výrobků. Docházelo k tomu, že sponsor kapely používal texty jejich písní pro reklamní slogany svých výrobků. Tak se stalo, že se z druhé rade klubové skupiny SC SUCCESSION stala během několika dní hvězda japonského pop-rocku. To vše díky desce "ROUGE MAGIC".

Stalo se tak hlavně za pomoci skladatele poloviny materiálu a producenta Riuchi Sakomota z Yellow Magic Orchestra.

Vedle zpěváka Imawanoa se na nahrávání podíleli :Yawao Kobayshi /bass/, G-2 /klávesy/, Kozo Niida/perkuse/ a Reiichi Nakaido/kytara, zpěv/ - živá okrasa koncertů, neboť hraje ve stylu Keitha Richarda ze Stones. Chronné popularitě se těšila "živá" LP deska "THE DAY OF RHYTHM AND BLUES", která pochází z koncertu skupiny na obřím stadionu v Yokohamě za účasti amerických veteránů Sama Moora a Chucka Berryho.

Japonci popsali tento vydařený koncert jako dokonalý příklad spolupráce mezi starými a mladými hudebníky z oblasti rocku.

VELKÝ TŘESK  
BEZ  
OZVĚNY



/Industrial na Přední Kopanině/

...kristepane, co se děje, že jede do Kopaniny tolik lidí?... ...my nevíme, pani, my tam jenom jedeme...

Skutečně to věděli snad jen dva /možná jeden a půl/, takže jsme se vydali, jak Honza z pohádky, rovnou za noseem, sledující ty největší odvážlivce, kteří, ač nic nevěděli, šli statečně dál. Houf českých Honzů a Honziček /Mařen a mániček/ nakonec našel své vytoužené království. Doslova pohádkovou malebností působil lom, ve kterém se měla odehrát náhrada za neuskutečněný "Opatov 86".

Ze švédského lešení postavili pořadatelé jakési malé pódium, skvěle využívající terénu panenského i lidskou rukou zhyzděného. Procházíme se kolem soch a dalších prostorových prací z nedávné výstavy různých umělců. Začínají zastavovat auta s diplomatickými značkami, v mrhnutí nad lomem se vznáší jemný opar importovaného intelektuálního a cizáctví rytíři a princezny dychtivě očekávají, jak to s tou muzikou v Českém království vlastně je.

První přišli na řadu PAPRSKY INŽENÝRA GARINA. Přiznám se, že jsem po celou dobu jejich vystoupení byl v domněnání, že teprve zkoušejí. Vrzání a výkřiky bez ladu a skladu navršené do tichého krápání deště v lomu mě vůbec nezaujaly.

Další hlukovou kapleou, která se objevuje na improvizovaném jevišti, jsou VESELÍ FILIŠTINI. Jejich lomoz má přeci jen jakýsi řád a svou atmosféru. Troubí se, vrže se, tluče se kladivem do kolejnic, házejí se činely na skálu, křičí se, ale všechno snadno zaniká v poměrně rozlehlém lomu. Snad kdyby intenzita zvuku byla tak velká, že by zaplnil celý prostor, možná...

Nerád srovnávám, ale krátce před tímto koncertem jsem slyšel desku skupiny 23 SKIDOO, a to je opravdu maso!

U třetí kapely bohužel nevím název, neb udolán rachotem "vėsjolych filištinov" jsem odešel na kratší zdravotní procházku po blízkém okolí. Ti tři, třetí na řadě, se opravdu snažili o co nejagresivnější vyjádření, ale jsem přesvědčen, že kdybych po několika vykutálených "brejcích" rozšlapal svou kytaru, dosáhl bych stejného efektu a ještě se při tom udělám. Takže zase nic. Cizinci, diplomati, zvědavci, to je co?

Nakonec přichází MCH BAND. Jedině oni, ze všech, co se představili, ještě před vystoupením ladí /komerčáci jedny!/. Poprchává, atmosféra je už pěkně na draka a navíc nefunguje magnetofon s přednatočenými páskami. Ouvej. Ani Mch to nezachránil a po třech odehraných písních to vzdávají. Bez smyšek to skutečně není ono.

Tak to bylo vše. Nezbyvá, než se ubírat pěšky k autobusu. Vyznavačům pop-music, kteří se zde náhodně objevili, se tlačí slzy do očí, bylo to skutečně moc i pro zastánce Stockhausenovy školy. Co tedy na závěr? No, lepší, než rezavým drátem do oka. Snad příště...







THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS



F E K L O   V C H Á Z Í   D O   V A Š E H O   D O M U

Heavy Metal - název, který provází v dnešní době tlukot srdce mladých i starých.

U jedněch vyvolává vlnu nadšení a bití se v prsa, u druhých zase stav nevolnosti, zřívosti nebo migrény. Pro jedny je to hlasitá zábava, pro druhé prokletí. Co znamená tedy heavy - metal ?

Samo o sobě nic moc. Jde o agresivnější a útočnější směr rockové hudby. Najít ohraničení HM není dost dobře možné, podobně jako je tomu u jiných druhů rockové hudby. Prostě řečeno je HM hudba pulsující elektrické kytary a bicích, ostré, řezající sólové kytary a expresivního vokálu. No a samozřejmě decibely - čím více, tím lépe, jak napsal kritik Lester Bangs. Hraje se za hranicí bolesti.

Ute se to všechno vsalo ?

Historie tohoto hudebního směru sahá daleko. Na vznik tak agresivního a hlasitého stylu měl vliv především hard-rock sedmdesátých let. Ale můžeme jít ještě dál. Například šedesátá léta a tím pádem americké punkové kapely té doby, později styl rockových monster z Detroitu/ Iggy and The Stooges, MC 5 /. Vůbec můžeme říct, že celý metal je záležitostí Američanů, ikdyž první vlna přišla z Anglie.

U nás grovnání, HM šokuje stejně, jako kdysi tanec Elvise Presleyho, rock a účesy Beatles a Rolling Stones nebo destrukce nástrojů The Who. Šok musí prostě u HM trvat neustále. Někdo přijde s podmalovaným obličejem, druhý musí mít pomalovanou celou tvář. Jeden pustí dým, další pevně. Jeden přijde se sekýrou - druhý přitáhne na pódium celou gilou a chce se stít. Mistrem tohoto všeho je přírodně nenormální Ozzzy Osbourne, který během koncertů odkusuje hlavy živým tvorům. Je též specialistou přes sex ve všech jeho podobách, hudební sci-fi, okultismus, atd.

U nás všechny ty stroje, sušící nástroje, motorky jsou vedlejší - nejdůležitější je hudba. Ta je nepředstavitelně hlasitá, útočná a rytmická. Kdyby jsme chtěli hledat hudební vzory ocitli bychom se na rozcestí. U jedněch má kořeny v rhythm and blues, druzí říkají, že má základ v rock and rollu, no a ostatní ho vidí v prvních nahrávkách The Who Generation/, Erica Claptona, Jeff Becka a Jimi Page e /tedy prakticky v nahrávkách Yardbirds/.

Přelomem znamenala druhá polovina šedesátých let, kdy se objevily kapely THE WHO a LED ZEPPELIN, a ve Státech byly poprvé ke slyšení BLUE CREER a také IRON BUTTERFLY. Poté se v rychlém sledu objevují DEEP PURPLE, UFO a BLACK SABBATH a hard rock nebo chcete-li heavy metal začal dýchat a žít.

Následovalo, ze strany kritiky, ostré sledování tohoto stylu. I zde se začalo hodně rozlišovat a doplatili na to členové DEEP PURPLE /pro marxistickou minulost a symfonie Jona Lorda/. Hvězdy hard rocku byly na vrcholu slávy, ale jejich pozice se začaly otřásat pod náporem mladých vynavačů HM.

U nás klíčností koncertů byly větší decibely. Hudba musí být hodně hlasitá, musí být cítit nejen ve vás, ale i kolem vás.

Čím dál víc se od Anglie začala odlišovat Amerika : THE STONES, MOUNTAIN, ALICE COOPER, AEROSMITH, KISS a hlavně GRAND FUNK RAILROAD.



V roce 1984 začínala skupina Iron Maiden své světové turné ve Varšavě. Steve Harris, basový kytarista a zakladatel skupiny, sedí v pohodlné sedačce a odpovídá na mé dotazy.

V ČEM JE PODLE TEBE HLAVNÍ ROZDÍL MEZI HARD ROCKEM A HEAVY METALEM ?

"Je to vlastně jedno a to samé. Tak se stává, že soubory hrající hard rock nebo heavy-metal spadají do jedné a té samé kategorie. Možná, že jsou kapely co hrají hard rock jiný než ostatní. Nás také jednou označují za hard rock a jindy zase za heavy-metal. Možná je to tím, že hrajeme trochu něco jiného než ostatní. Jestli líp, nebo hůř to nemůžu bohužel posoudit."

V HARD ROCKOVÝCH + HEAVY METALOVÝCH SOUBORECH MAJÍ HLAVNÍ SLOVO KYTARISTÉ. KDO SE PODLE TEBE ZASLOUŽIL NEJVÍČ NA ROZVOJI TĚTO HUDBY ?

"Myslím, že určitě Ritchie Blackmore. Jestli mám říct ještě ostatní, tak to jsou potom Jimi Hendrix, Michael Schenker, Jimi Page, ikdyž ten nebyl nikdy velký kytarista. Dále ještě Jeff Beck a mnoho mnoho dalších!"

JAKÝ JE PODLE TEBE IDEÁLNÍ KYTARISTA ?

"Pokud jde o kytaristy, tak by měli být správní. Zdá se mi, že je dost kytaristů, kteří hrají velice rychle, ale oni pouze hrají, nic víc. Kytarista by měl mít také svou volnost a vědět, co vlastně chce a co chce dělat. Nemůže zapomínat ani na melodii."

JAKÉ DESKY POVAŽUJES ZA TY, CO JSOU ZÁKLADNÍMI KAMENY V HISTORII HARD ROCKOVÉ HUDBY ?

Myslím, že takovou deskou je 2LP DEEP PURPLE "Made in Japan" a první čtyři desky od LED ZEPPELIN. Co dál ? Určitě "Strangers in The Night" od U.F.O. z jejich koncertu. Ještě AC/DC. Ach, takových desek je hodně, ale nemohu si najednou vzpomenout."

HARD ROCKOVÁ MUZIKA NEBO HEAVY METAL SE VŽDY POTÝKALY S OSTROU KRITIKOU PRO MIZERNÉ TEXTY. TVORBA IRON MAIDEN JE NA TOMTO POLI SVĚTLOU VIJÍMKOU .

"Jo, hodně kapel píše skladby ve stylu "miluju tě" a podobný kecy. Je to strašně nudný, a proto se snažíme nepodléhat něčemu podobnému. Chceme psát o historii, příbězích, filmech. Tak například "Quest for Fire" z naší desky byl o filmu s tím samým názvem. Saháme po řecké mytologii staráme se, aby byl text sám o sobě zajímavý, aby to bylo takové vyprávění. Myslím, že je třeba přemýšlet, když se píše text k písničce a je třeba brát tuto věc zcela vážně. Někdy také lidé kladou důraz jen na slova. Musím říct, že i písnička, která má výborná slova a hudbu na nás, stojí taky za prd."

PŘI POSLECHU DESKY "PIECE OF MIND" JSEM BYL PŘEKVAPEN MNOŽSTVÍM MILITARISTICKÝCH AKCENTŮ. V TEXTECH SE OBJEVUJÍ BITVY A VÁLČNÉ PŘÍBĚHY BOJOVNÍKŮ. KDE SE VZAL VÁŠ ZÁJEM O VÁLKU ?

"To je tak, mne velice zajímá historie. Ne politika, ale historie a to ta, kdy ještě vládly meče. Prostě středověk, druhá světová válka už ne."

NECHME TEXTY. IRON MAIDEN TĚŽ PODNIKÁ KONCERTNÍ TURNÉ. NYNÍ JSTE VYSTUPOVALI CELÝ ROK. NEBOJÍŠ SE, ŽE ZASE NĚKDO NEVYDRŽÍ A ODEJDE. JAKÉ VIDÍŠ PLOSY A MÍNUSY VYSTUPOVÁNÍ DOSLOVA NA CELEM SVĚTĚ ?

"Ne, nikdo nechce odejít po letošní náročném trase. Měli jsme kdysi nečekané změny, protože lidé měli dost toho všeho vystupování a ježdění

měsíc co měsíc. Přišel k nám Nicko /McBain -bíl/, který byl už v několika kapelách a ví jak to chodí. Nezdá se mi, že by naše současné obsazení čekala v nejbližší době nějaká změna. Co se týče těch plusů a minusů, tak plus znamená to, že poznáme hodně nových lidí a hodně krajů. Máme z nich dost zajímavých vzpomínek. Minusy - především to vysilující přejíždění a cestování. To není nic milého. Třeba v Americe jsou krátké přestávky mezi jednotlivými koncerty."

ZDÁ SE, ŽE "POWERSLAVE TOUR" UČINÍ IRON MAIDEN VELKÝMI HVĚZDAMI V U.S.A. ?

Máme takovou naději. Už v minulém roce nám tam šlo všechno dobře a hráli jsme tam hodně koncertů, na kterých jsme byli hlavní atrakce. Letos to bylo ještě lepší a daří se i na americkém gramotru."

A NEZDÁ SE TI, ŽE AMERICKÝ TISK VOLÍ RADĚJI HEAVY METAL Z BATERIE KLÁVESOVÝCH NÁSTROJŮ ?

Ne tak úplně, ale stalo se nám při hraní v San Franciscu, že jsme ještě před koncertem zkoušeli nějaké skladby. Jedna byla i od Journey a lidé hned začali pískat. Journey jsou vlastně ze San Franciscu. Když jsme ~~zřejmě~~ změnili téma, tak nastala vřava. To je skutečnost. V Americe hodně letí kapely jako Foreigner nebo Journey. Oni tyto soubory velice milují. Strašně se tomuhle radikalismu dívám."

"POWERSLAVE" JE VLASTNĚ TŘETÍ DESKA, KTEROU PRODUKOVAL MARTIN BIRCH. PROČ VLASTNĚ ?

"Velice dobře se nám s ním spolupracuje, a to je nejdůležitější. Je znamenitým inženýrem zvuku a producentem. Zamyslí-li se, pak čím déle s ním pracujeme, tím lepší věci děláme. Je to slyšet na našich dalších deskách .

DĚKUJI ZA ROZHOVOR

R.R.

# FRANKENCHRIST



## DEAD KENNEDYS

JELLO BIAFRA  
(ZPĚV)

D. H. PELIGRO  
(BICI & ZPĚV)

KLAUS FLOURIDE  
(BASA & ZPĚV)

EAST BAY RAY  
(KYTARA, SYNTETIZÉR  
& 12 STRUN. BELLZOUKI)

V EVROPE VYDALA DESKU FI. WEST CITY RECORDS (BERL

DOSPÍVAJÍCÍ CHLAPEC MUSÍ JÍST  
/A growing boy needs his lunch/

Ve všech stáncích u benzínových pump  
jich vidíš vyrovnaný řady  
Sošky Elvise Presleyho naplněné likérem.  
Stačí jen ukrotit hlavu  
a sát jak upír.

Jeho fanoušci, zahnaní do této svatyně  
křepčili kolem jeho doupěte.  
A krámy jsou plné modlitebních koberečků  
a Elvisových sošek

A já jsem zvědavej,  
fakt brozně zvědavej,  
jestli Elvis za tisíc let vytlačí Ježíše.

Náboženské války  
Barbarské zákony  
Celý svět v krvi  
Ani v mýtech není tolik hrůzy

Dospívající chlapec musí jíst

U nás pesticidy zakázali, tady na severu jsme v bezpečí,  
ale proč je neposlat jiným zemím?  
Hned se rodí spousta exoticky deformovaných dětí,  
To snad už není naše vina.

Jen je polít glazurou, natřít na oranžovo a zeleně,  
pro stánky u silnic v celý Arizoně.  
Kde je prodají spolu se sádrovými oslíky.  
A já bych rád věděl,  
fakt bych rád věděl,  
proč se krmíme insekticidní smrtí.

Eskadry smrti  
Hlad  
Nějaká pomoc?  
To nic, hlavně, že jdou kšefty

Dospívající chlapec musí jíst

Měli bychom se víc milovat  
trochu si popálit prsty  
zničit své zbraně, taláry a milovat.  
Život nezačíná v bunkru.

A když si razíš cestu ulicí,  
vzrůstá tvá nenávisť ke všem pocitům.  
Bože, hrát se smí jen kriket,  
tak vystrč hlavu a věř - že ti ji useknou.

Vypáčí tvé dveře,  
rozstřílí tvé posvátné spodky.  
Prošatcůjí kapsy  
vygumují sny.  
A pak ten dobytek přijde ke mně domů.

Wako škvor ti to vrtá mozkem,  
jak Lawrence Harwest, spoutaný přiblblým vlastenectvím.  
Tvá migréna se zhorší, když poznáš, že ležíme na vejcích.  
A nikdo na celém Borneu neuslyší tvůj řev.

Přizpůsob se  
Srovnej se  
Chcípni

#### V PRÁCI /At my job/

Když se ti v práci porouchá mašina  
jen stiskni knoflík  
a zas to jede dál

Na kartě máš napsáno, že jmenuješ se Joe,  
ale pro nás jsi jen 6-3-0.

Makám v práci  
jsem blahem bez sebe,  
i když je to nuda.  
Ale oni platí.

Všechn čas jsem strávil ve škole,  
abych se pak mohl zařadit - podle pravidel.

Teď je čas to využít,  
dřív, než bude pozdě.

Díky, že jste nám obětovali svou kariéru, péči,  
že jste nám dali svá nejlepší léta.

TO JE MOŽNÉ KDEKOLIV /TO JE MOŽNÉ VŠUDE/  
This could be anywhere /This could be everywhere/

CHladné betonové domy,  
vyrůstají z měkrého černého asfaltu.  
Pod nimi, jak mrtvoly,  
poházené zbytky času, kdy ještě existovalo soukromí.

Připomíná to diagnózu  
smrtné nemoci,  
městem se táhnou nekonečné řady stánků  
s videohrami a rychlým občerstvením.

Jeden vedle druhého,  
všechny ty domy se zazděnými dveřmi a zatlučenými okny,  
ti jemně naznačují - vypadni.  
Vypadni dřív, než se sem nastěhují krysy.

To je možné kdekoliv  
To je možné všude

Ty nové děti ve škole vypadají tak chladně  
a tatka říkal - "nebav se s nimi,  
drž se svých starých přátel,  
tamti k nám nepatří."

A teď je všude plno rvaček

Znám tolik lidí,  
ale teď, když přichází věk napětí a hořkých pohledů,  
je zbytečné cokoli tvořit - oni to zničí.  
Pojďte!  
Pojďte, upálíme nějakého psa.

Prázdné obaly,  
předměstí je frontovým pásmem.  
Z brlohů vylézají stovky gangů.  
A my si stále myslíme, že jsme mimo.

To je možné kdekoliv  
To je možné všude

Děti ve škole se rozdělují -  
- každý ke své barvě, každý ke své uniformě.  
Tatka si šel koupit pušku,  
už prý má dost násilí v tomhle městě.

To je možné kdekoliv  
To je možné všude  
Kdekoliv  
Všude  
Doufám, že zmizím, než to tu bouchne

Tatka vstoupil do výboru bdělosti  
a tahá domů přítroublé kamarády,  
co vypadají jako ten chlápek,  
co střílel slepými na svou televizi,  
když běžel Kojack.  
Nebo jinej, co předváděl svoji poloautomatickou pušku  
šestnáctileté kamarádce své dcery.  
Proč má tolik lidí jedinou ctižádost -  
- dostat se na policejní seznam?

To je možné kdekoliv  
To je možné všude

ZABIJÁCI  
/GOONS of Hazzard/

A teď oslavme největší rváče, co milují Ameriku.  
Tady přicházejí, ti čuráci s pohonem všech čtyř kol,  
Berou pušky a obušky z pneumatik -  
- jdou zkrotit ty, co vedou tenhle dav.  
My nejsme tak zbabělí, abysme nešťánně koukali.  
Tak jsme se hodili marod  
a čučíme z oken, prdel staženou strachem.

My sme ty drsnáci,  
co oslavujou v TV.  
Porážíme cyklisty, mlátíme stopaře,  
protože víme, že nám to vždycky projde.

Jsme hrdinové filmů, cos viděl jako kluk,  
bijeme punky, tuláky a všechny co se dají.  
Basebalovími pátkami.  
Lidi nejsou vysoká - neschovají se v lesích,  
tak jedem do Orowille, prásknout nějakého negra,  
nebo pocuchat demonstranty v Greensboro.

My sme ty drsnáci,  
který oslavujou v TV.  
Necháme tě vykrváčet na chodníku,  
protože víme, že nám to vždycky projde.

Dáme mu...  
Pojďte sem,  
pojdte sem -  
- říkal tu někdo něco?

Už ho máme,  
už jsme ho chňapli.  
Dívá se někdo?  
Zajímá to někoho?  
NE.

Místní noviny z nás dělají hrdiny,  
máme lidi na radnici i v obchodní komoře.  
Tvrdší než gestapo - udržujeme město čisté.  
Hoď se do gala, chlapče,  
půjdeš dělat stávkokaze  
a možná se časem dostaneš do speciálního oddílu  
městský policie.

V našem Los Angeles.

SPORT ČILAPŮ /INVAZE BANDY HULVÁTŮ/  
Macho-Rama /Invasion of the Beef Patrol/

Opravdu máte rádi gorily?  
Jednu tu pro vás máme,  
tak vám umožníme  
přežít naší výchovu.

Tvůj život se musí točit kolem sportu.  
A jedne tvrdě - žádný servítky.  
Jako stroj  
jen tak tě pustíme dopředu.

Chlapský sport - ten mi dá sílu.  
Má nás pod palcem banda hulvátů.  
Budoucnost Ameriky je v jejich rukách,  
koukni, jak si plavou přes Niagarský vodopád.

Jen vejdi do svatyně,  
musíš se účastnit -  
- masová masturbace podle nejnovějšího kultu.

Všichni řvou - do nich!!  
A z šatny už přichází král všech rváčů.  
Až tohle jednou objeví archeologové,  
zblázní se smíchy nebo se utopí v slzách.

Chlapský sport - mám ho plnou hlavu.  
Asi se z toho zblázním.  
Budoucnost Ameriky...

Zas vzýváme dávné náboženství  
fotbalových stadionů.  
A pivní panděra všech století  
už touží po krvi gladiátorů.

"A teď, chlape, poslouvejte.  
Nehrajete pro srandu,  
ale abyste vyhráli.  
Jak vyhrájete?  
Vlíněte do nich!  
Rozkopejte jim kolena!"

Do nich! Do nich!  
Ra, ra, ra  
Zlomte jim vaz!  
Ha, ha, ha

Nejlepší zadák zůstává ležet  
v bezvědomí na hřišti.  
Zdá se, že má něco s krkem,  
to se stává každou chvíli.

Jeho rodiče se objímají a pláčejí  
jejich syn už nikdy nebude chodit.  
"Ten kluk jel na sto procent"  
řekl trenér

Ale koho to zajímá?  
Je po všem - pojď se někde napít, chlape.  
Třeba támhle na roh  
A večer dáme mejdan.  
Pak později na dálnici,  
rozplácnutý o sloup.  
"Fakt jsem nepil, pane policejstě,  
jenom se mi zdálo, že lítám."

Páté číslo PUNCH JOURNAL, prosinec 1986

Vydal GOROD Records pro interní potřebu  
členů H.L.A.S.u a GOROD Records,  
jako přílohu k časopisu DOMINO.  
Jen pro soukromou potřebu !!!

NEPRODEJNÉ

Grafická úprava ART NOVA

Děkujeme všem přátelům, kteří přispěli  
do tohoto čísla, nebo se jinak na jeho  
vydání podíleli.

